

θὰ ἦτο μέγας καὶ φοβερός, καὶ ὡς ἐκ τούτου προσεπάθησε ν' ἀναλάβῃ πάσας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις καὶ ὅλον του τὸ θάρρος.

— Τίς εἶσαι σύ ; ἐκράυγασεν ὁ Ζιάκ. Τί κάμνεις ἐδῶ, ἄθλιε, εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον ;

— Ἐξήτουν τὸν δρόμον, κύριε.

— Ὡ !

— Καὶ ἐχάρην πολὺ ὅτι σὰς συνήντησα διὰ νὰ μοῦ δείξετε αὐτόν.

— Μὴ ἀστειεύεσαι ! Εἶμαι ὁ ἄρχων Δὲ Ζιάκ.

— Δὲν ἀμφιβάλλω.

— Ἐμπρός ! παραμέρισε ἡ σὲ φονεύω.

Ὁ Ζεβάν ἀνεκάγχασεν.

Ὁ Ζιάκ, πλήρης ὀργῆς, προὐχώρησε πρὸς τὸν Ζεβάν, ὅστις ἀμέσως ἐτέθη εἰς θέσιν ἀμύνης.

Ἀλλὰ πάραυτα, ἐννοήσας ὅτι ἔπρεπε νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τὸν Ὀλιβιέρου νὰ φύγῃ :

— Κύριε, εἶπε, πρὶν ἢ προχωρήσωμεν, εἶνε ἀνάγκη νὰ μάθῃτε ποίος εἶμαι καὶ διατί ἤλθιν ἐδῶ μέσα. Ὀνομάζομαι Ζεβάν Μαγιέ, στιχουργὸς καλὸς, θετὸς ἀδελφὸς καὶ φίλος ἐπιστήθιος ἐνὸς εὐγενοῦς νέου, ὀνομαζομένου Ὀλιβιέρου, τοῦ ὁποίου ἠρπάσατε ἀτίμως τὴν ἐρωμένην, τὴν ὁποίαν δὲν ἠμπορούσαμεν νὰ σας ἀφήσωμεν κατ' οὐδένα λόγον.

— Ὡ ! θὰ ἐκδικηθῶ !

— Τοῦτο σὰς μόνον ἐνδιαφέρει.

— Καὶ θ' ἀρχίσω ἀπὸ σέ, ἄθλιε !

Καὶ ὤρμησε λυσσαλέος κατ' αὐτοῦ.

Ὁ Ζεβάν ἠμύνετο θαυμασιῶς.

— Νὰ σοῦ εἰπῶ κ' ἐν ἄλλο, εἶπε, πάντοτε μετὰ ἐπιδειξίτητος καὶ εὐκαμψίας ἀμυνόμενος· πρέπει νὰ με συγχωρήσῃς ἀνβιασθῶ καὶ λιγάνι, διότι ἔχω μίαν διαβολομένην πεινάν. . . εἶμαι ἀπὸ χθὲς νηστικός... ἐνῷ σεὶ πρὸ ὀλίγου ἐφάγατε... Ἐμπρός ! ἄρχων Δὲ Ζιάκ, πρέπει νὰ τελειώσωμεν πλέον. Ἐμπρός ! μία, δύο ! . . .

Καί, ἐπιπεσὼν ὡς λέων κατ' αὐτοῦ, διεπέρασε τὸ στήθος του διὰ τοῦ ξίφους αὐτοῦ.

— Ἀχ ! . . . ἀέκραζεν ὁ δυστυχής, πεσὼν νεκρὸς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Μὰ τὴν πίστιν μου ! εἶπεν ὁ Ζεβάν, δὲν εἶδα ὠραιότερη πληγὴ ! . . .

Καί, θέσας τὸ ξίφος του εἰς τὴν θήκην, ἐξηφανίσθη εἰς τὰ σκότη τῆς ὑπὸνῳου.

Μ'

Ὁπου ὁ Καπελούζος φθάνει πολὺ ἄργά.

Ὁ Μακκράφτ, μὲν ἐγκαταλείψας τὸ μέγαρον τοῦ Ζιάκ, ἔσπευσε νὰ ἐνωθῇ μετὰ τῶν φίλων του.

Ἀφοῦ δὲ μετέφερον τὴν Ζολάνδην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ζεβάν, οἱ δύο φίλοι ἔστειλαν τὸν Μωκλὲρ ὅπως ἀνέυρῃ χωρὶς τινὰ, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς ὑπηρετρία αὐτῆς, παραχωρήσαντες συνάμα αὐτῇ καὶ τὸ δωμάτιόν των. Οὗτοι δὲ κατέλαβον μικρὸν τι δωματίον πλησίον τοῦ κήπου.

Πάντα ταῦτα ἐπεδοκίμασε καὶ ὁ Μακκράφτ. Ὅτε δὲ ὁ Μωκλὲρ ἐπέστρεψε, φέρων μεθ' αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, ἥτις ἐμελλε

νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὑπηρετρία τῆς Ζολάνδης, ἠτοίμασε πάραυτα τὸ δεῖπνον.

Ἐπειδὴ δὲ ἅπαντες ἦσαν εἰς ἄκρον κεκτηκότες, πολὺ δὲ μᾶλλον ἡ Ζολάνδη ὡς ἐκ τῶν σφοδρῶν καὶ ἀλλεπαλλήλων συγκινήσεων, πολὺ ταχέως ἀπεχωρίσθησαν, ἀποσυρθεὶς ἕκαστος εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Μετὰ μίαν ὥραν πάντες ἐκοιμῶντο ἐν τῇ μικρᾷ οἰκίᾳ.

Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγοῦσης ἐκ Παρισίων εἰς Τουραίνην, δύο λεύγας σχεδὸν μακρὰν αὐτῆς, ἀνθρωπὸς τις ἐβάδιζε βραδέως.

Ἐφαίνετο λίαν καταβεβλημένος καὶ ἱστατο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὅπως ἀπομάσῃ τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου του.

Ὅτε μὲν καθήμενος παρὰ τοὺς πόδας ὑψηλοῦ τινος δένδρου, ὅτε δὲ ἐπὶ τινος λίθου τῆς ὁδοῦ, διέμενεν ἐκεῖ ἐπὶ πολὺ ἀκίνητος, σιωπηλός, τὸ βλέμμα ἔχων ἀπλάνες καὶ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους.

— Ποῦ νὰ ἦνε ἄρά γε ἐκείνη ; . . . ἔλεγε χαμηλοφώνως . . . τοῦλάχιστον ζῇ ἀκόμη ; . . . Ἀχ ! ποῖος λοιπὸν μοῦ τὴν ἐκλεψε ;

Οἱ ἀναγνώσταις μας θ' ἀνεγνώρισαν τὸν ὁδοιπόρον τοῦτον.

Ἦτο ὁ Καπελούζος.

Ὁ δυστυχὴς Καπελούζος, μὲν ἐγκατέλειπε τοὺς Παρισίους, ἠννόησε πάραυτα ὅτι ἦτο σχεδὸν ἀδύνατον ἀνευ χρημάτων νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν μακρὰν καὶ ἐπίπονον ὁδοιπορίαν του.

Δὲν εἶχεν ἢ ὀλίγα χάλκινα νομίσματα, ἅτινα κατὰ τύχην ἀνεῦρεν ἐν τινὶ θυλακίῳ τοῦ ὑπενδύτου του.

Νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους τῷ ἦτο ἀδύνατον· ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐπιμείνῃ καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁδοιπορίαν του, ὅπως ἐδύνατο.

Ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ μὴ κοιμηθῇ εἰς ξενοδοχεῖον, διαρκούσης τῆς ὁδοιπορίας του.

Ἠγόρασεν ἕκ τινος χωρίου μέγα τεμάχιον ἄρτου, ἔρωγε καθ' ἐκάστην ὀλίγον ἐξ αὐτοῦ, ἐπινεν ὕδωρ ἐκ τοῦ ρύακος τῶν ἀγρῶν καὶ ἐκοιμάτο, φεῦ ! ὑπὸ τοὺς ἀστέρας.

Ἀν κατὰ τύχην φίλος τοῦ τις ἔβλεπεν αὐτόν τότε, θὰ τον ἐξελάμβανεν ὡς φάσμα.

Τὸ ἀπλάνες του βλέμμα, οἱ τρέμοντες πόδες του, τὰ ῥακώδη ἐνδύματά του καθίσταν αὐτὸν ἀγνώριστον.

Ἡ παραδόξος αὕτῃ ἀλλοίωσις καθίστα αὐτὸν παράφρονά.

Ἀλλ' ὅτε ἐπανήρχετο εἰς τὴν πραγματικότητα, ὅτε ἡ ψυχὴ του, αἰθανομένη τὸν ἄρρητον ἐκείνον δεσμόν, ὅστις συνέδεεν αὐτὸν μετὰ τῆς ζωῆς, ἀνεξίτηται τὸ ὄν ἐκεῖνο, δι' ὃ ἔζη καὶ τὸσαῦτα εἶχεν ὑποστῆ, πάραυτα τὸ πρὸς ὅπῳ του συνωφρυντο καὶ ἡ θλίψις ἀπεικονίζετο ἐπ' αὐτοῦ.

Δὲν εἶχε πλέον δυνάμιν νὰ βλαφημήσῃ.

Ἐπασχε, χωρὶς νὰ στεναῖζῃ, χωρὶς οὐδὲ λέξιν ἄρᾳ νὰ προσφέρῃ.

Ἀπέθνησκε, διότι ἀπώλεσε τὴν Ζολάνδην.

Τί περισσότερον ;

Καὶ ἂν ἤρχετο τις νὰ τῷ εἴπῃ ὅτι αὕτη

ζῇ εἰσέτι καὶ ὅτι ἀνευρέθη, καὶ πάλιν θ' ἀπέθνησκεν ἐκ τῆς χαρᾶς.

Ἡ οὕτως ἢ ἄλλως, πάντοτε θ' ἀπέθνησκεν.

Οὐχ ἦτον ἀμυδρά τις ἐλπίς ὑπεστήριζεν αὐτόν· ἤθελε νὰ ἐπανίδῃ τὸν Ὀλιβιέρου. Ἠγάπα τὸν νέον αὐτὸν μετὰ τῆς αὐτῆς σχεδὸν ἀφοσιώσεως, μεθ' ἧς ἠγάπα καὶ τὴν Ζολάνδην. Ἦτο τὸ τέκνον ἐκείνου, ὅστις τὸν ὑπεστήριζεν ἐπὶ ζωῆς του, ὁ υἱὸς τοῦ μόνου ἀνθρώπου, ὅστις ἔλαβεν οἶκτον δι' αὐτόν, ὅστις τὸν ὑπεδέχθη καταδικωκόμενον, ὅστις παρεμύθησεν αὐτόν, ἀδίκως μαστιγωθέντα, ἦτο τέλος ὁ υἱὸς τοῦ δουκὸς Ἑρρίκου τῆς Αὐρηλίας τοῦ δολοφονηθέντος ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Ἀτρομήτου.

Ἐπεταί συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ ἔφιππος ἀνὴρ ἀφίκετο δρομαῖος πρὸ τῆς πύλης, ἀλλ' ὁ φρουρός, ὑπεύθυνος εἰς τὴν διαταγὴν, διεσταύρωσε πρὸ αὐτοῦ τὸ ἀκόντιόν του. Ὁ ἵππευς ἐφάνη μὴ θέλων νὰ ὑποχωρήσῃ, ἀλλ' ὁ φρουρὸς ἐκάλεσεν εἰς τὰ ὅπλα καὶ ἡ φρουρὰ παρετάχθη πρὸ τῆς πύλης, ὥστ' ἐδέησε νὰ προσέλθῃ εἰς ἐξηγήσεις ὁ ἀφικόμενος ἵππευς.

— Εἶμαι ὁ Ἀντραγκέ, εἶπε, θέλω δὲ νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιού.

— Ἡμεῖς δὲν γνωρίζομεν κανένα Ἀντραγκέ, ἀπεκρίθη ὁ ἀρχιφύλαξ· ἡ ἐπιθυμία σας ὅμως νὰ ὁμιλήσετε πρὸς τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιού θὰ ἐκπληρωθῇ, διότι θὰ σας συλλάβωμεν καὶ θὰ σας ὁδηγήσωμεν πρὸς τὴν Ὑψηλότητά του.

— Θά με συλλάβετε ! ἀπήντησεν ὁ ἵππευς· ὀρίστε ὁ γελοῖος χωριάτης, ὅστις θέλει νὰ συλλάβῃ τὸν Κάρολον δὲ Βαλζάκ δ' Ἀντραγκέ, βαρόνον τοῦ Κουνέου καὶ κόμητα τῆς Γραβίλλης.

Καὶ ὅμως οὕτω θὰ γίνῃ, εἶπε, διευθετῶν τὸ ἐπὶ τοῦ στήθους του σημεῖον τῆς ὑπηρεσίας, ὁ πολίτης ἀρχιφύλαξ, ὅστις εἶχεν ὀπισθὲν του εἰκοσιν ἀνδρας, ἐνῷ ἔβλεπεν ἕνα μόνον ἐνώπιόν του.

— Περιμένετε ὀλίγον, φίλοι μου, εἶπεν ὁ Ἀντραγκέ. Δὲν γνωρίζετε ἀκόμη τοὺς Παρισίους ; Λοιπὸν, θὰ σας δώσω δεῖγμα τί δύνανται νὰ πράττωσιν.

— Ἀς τὸν συλλάβωμεν καὶ ἄς τον φέρωμεν πρὸς τὸν ἐξοχώτατον ! ἐκράυγασαν οἱ πολιτοφύλακες, ἐκμανέντες.

— Ἠσυχά, ἦσυχά, προεβότακά μου τῆς Ἀνδεγαυῆς, εἶπεν ὁ Ἀντραγκέ, ὅστις ἐπιθέσῃ χεῖρα κατ' ἐμοῦ θ' ἀποθάνει.

— Τί λέγει ; ἠρώτησαν ἀλλήλους οἱ πολιτοφύλακες.

— Λέγει, ὅτι ὁ ἵππος του διέτρεξε μόνον ὀλίγας λεύγας καὶ ὅτι θὰ πατήσῃ ἐπὶ τῶν σωμάτων σας, ἐὰν δὲν παραμερίσητε, ἀπεκρίθη ὁ Ἀντραγκέ. Παραμερίσατε, ἄλλως . . .

Πλὴν οἱ πολῖται τῆς Ἀγγέρας δὲν ἐ-

νόουν νὰ ὑπακούσωσιν, ἐπομένως ὁ Ἀντραγκὲ ἐξιφούληκε καί, διὰ θαυμασίας περιστροφικῆς κινήσεως τοῦ ξίφους του, ἐθράυσε δεκαπέντε ἢ εἰκοσιν ἀκόντια, τῶν ὁποίων τὰς αἰχμὰς οἱ πολιτοφύλακες εἶχον προβάλλει κατὰ τοῦ στήθους του, μεταβάλλων αὐτὰ εἰς λαβὰς σαρώθρων.

Οἱ πολιτοφύλακες, ὥσει μαινόμενοι, ἐπέπεσαν διὰ ραβδισμῶν κατὰ τοῦ Ἀντραγκέ, ὅστις προσφυλάσσετο δι' ἀξιοθαυμάστου ταχύτητος, ἐνῶ ταῦτοχρόνως ἐγέλα ἐξ ὅλης καρδίας.

— Ἀ! τί ὠραία εἰσόδος, ἔλεγε· τί ἐντιμοὶ ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ κάτοικοι τῆς Ἀγέρσης! πῶς διασκεδάζουν ἐδῶ! Πόσον καλῶς ἐπραξεν ὁ πρίγκηψ νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς Παρισίους καὶ πόσον καλῶς ἐπραξά ἐπίσης ἐγὼ νὰ ἔλθω πρὸς αὐτόν!

Ἐξηκολοῦθε δὲ νὰ προφυλάσσεται, ἀλλ' ἐνίστε, βλέπων ὅτι ἐστενοχωρεῖτο, ἤρεσκετο νὰ καταφέρει, διὰ τοῦ ἀμβλέος μέρους τοῦ ξίφους του, κτύπημα κατὰ τῆς κεφαλῆς τῶν πλησιεστέρων αὐτῷ ἀντιπάλων του.

Ὁ Ἀντραγκὲ ἤσθάνθη, ὅτι ἤρχιζε νὰ κουράζεται.

— Λοιπόν, εἶπεν, ἰδὼν ὅτι οἱ στίχοι τῶν πολιτοφύλακων καθίσταντο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν πυκνότεροι, συμφωνῶ καὶ θὰ ὁμολογήσω, ὅτι εἴθε γενναῖοι ὡς λέοντες· πλὴν βλέπετε, ὅτι μόναι αἱ λαβαὶ τῶν ἀκοντίων σας ἔμεινον εἰς τὰς χεῖράς σας καὶ ὅτι ἀγνοεῖτε νὰ πληρώσητε τὰ μουςκέτα σας. Εἶχον ἀπόφασιν νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν πόλιν, πλὴν ἠγνόουν ὅτι ἐφρουρεῖτο ὑπὸ στρατιᾶς Καيسάρων. Παραιτοῦμαι τοῦ νὰ σὺς νικήσω· ὑγειζίνετε, καλὴν νύκτα, ἀναχωρῶ· εἶπατε μόνον εἰς τὸν πρίγκηπα, ὅτι ἦλθον ἐπιτήδεος ἐκ τῶν Παρισίων, ὅπως τὸν ἴδω.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν πολιτοφύλακων εἶχε κατορθώσει νὰ μεταδώσῃ πῦρ εἰς τὸ φτίλλι τοῦ μουςκέτου του· καθ' ἣν ὁμοῦς στιγμήν ἐστήριξε τὸν κόπανον αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ὁ Ἀντραγκὲ κατήνεγκε τοιαῦτα κτυπήματα ἐπὶ τῶν δακτύλων του, ὥστε ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ρίψῃ τὸ ὄπλον καὶ νὰ πηδᾷ ὅτε μὲν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ, ὅτε δ' ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός.

— Θάνατος! θάνατος! ἀνέκραξαν λυσσάλοισι οἱ πολιτοφύλακες· νὰ μὴ τον ἀρῇσωμεν νὰ φύγῃ.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Ἀντραγκέ, πρὸ ὀλίγου δὲν με ἀφήνατε νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν πόλιν καὶ τώρα δὲν θέλετε νὰ με ἀφήσητε νὰ ἐξέλθω· προσέξατε, διότι θὰ μεταβάλλω τακτικὴν· ἀντὶ νὰ μεταχειρισθῶ τὸ ἀμβλύ, θὰ μεταχειρισθῶ τὸ ὀξύ μέρος τοῦ ξίφους μου· ἀντὶ νὰ συντριβῶ τὰ ἀκόντια, θὰ κόπτω χεῖρας· λοιπόν, προβάτακιά μου, θὰ με ἀφήσητε νὰ ἐξέλθω;

— Ὅχι! θάνατος! θάνατος! κουράζεται! ἄς τον σκοτώσωμεν!

— Ἐχει καλῶς! λοιπόν, ὁμιλεῖτε σπουδαίως;

— Ναί! ναί!

— Λοιπόν, προσοχή, διότι κόπτω χεῖρας.

— Μόλις εἶχε τελειώσει τὴν φράσιν

καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπειλήν του, δεύτερος ἱππεὺς ἀνεφάνη εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὅστις, τρέχων μετὰ φρενητιῶδους ταχύτητος, ἔφθασε καὶ ἐρρίφθη ὡς κεραυνὸς ἐν μέσῳ τῆς συμπλοκῆς, ἥτις, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μετεβάλλετο εἰς ἀληθῆ μάχην.

— Ἀντραγκέ! ἐφώνησεν ὁ νεωστὶ ἐλθὼν· αἱ! τί διαβόλο κάμνεις ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν τῶν πολιτῶν;

— Ὁ Λιβαρότος! ἀνέκραξεν ὁ Ἀντραγκέ, στραφεῖς. Ἀ! καλῶς ἦλθες.

— Ἡζευρον, ὅτι θὰ σ' ἐφθάνον· πρὸ τεσσάρων ὥρων ἔλαβον εἰδήσεις σου καὶ ἔκτοτε σὲ ἀκολουθῶ· ἀλλὰ ποῦ ἐτρόπωσες; θὰ σὲ σφάζουν, ὁ Θεὸς νὰ με συγχωρήσῃ.

— Ναί, εἶναι οἱ φίλοι μου Ἀνδεγαυοί, οἱ ὁποῖοι δὲν θέλουν νὰ με ἀφήσουν νὰ εἰσέλθω, οὔτε νὰ ἐξέλθω.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Λιβαρότος, ἀποκαλυφθεὶς τὴν κεφαλὴν, εὐαρεστείθε νὰ παραμερίσητε ὅπως διέλθωμεν;

— Μὰς προσβάλλουν! ἐκράυγασαν οἱ πολῖται· θάνατος! θάνατος!

— Ἀ! τοιοῦτοι εἶναι οἱ ἄνθρωποι εἰς τὴν Ἀγέρσιν; εἶπεν ὁ Λιβαρότος, καλυφθεὶς τὴν κεφαλὴν καὶ ξιφουλκήσας.

— Ναί, τὸ βλέπεις· δυστυχῶς ὁμοῦς εἶναι πολλοί.

— Μπᾶ! ἡμεῖς οἱ τρεῖς θὰ τοὺς καταφέρωμεν.

— Ἐὰν ἦμεθα τρεῖς, πλὴν εἴμεθα δύο.

— Ἰδοῦ, φθάνει καὶ ὁ Ριβεϊράκ.

— Ἐπίσης αὐτός;

— Τὸν ἀκούεις;

— Τὸν βλέπω. Αἱ! Ριβεϊράκ! αἱ! αἱ! ἀπ' ἐδῶ.

Αὐτοστιγμῇ ἀρίκετο καὶ ὁ Ριβεϊράκ.

— Καλέ! κτυπῶνται, εἶπεν ὁ Ριβεϊράκ, αὐτὴ εἶναι τύχη! καλημέρα, Ἀντραγκέ! καλημέρα, Λιβαρότε!

— Ἐφοδος! ἀπεκρίθη ὁ Ἀντραγκέ.

Οἱ πολιτοφύλακες παρετήρουν μετ' ἐκπλήξεως τὴν νέαν ἐπικουρίαν τῶν δύο φίλων, οἵτινες, ἀντὶ προσβαλλομένων, ἔμελλον νὰ μεταβληθῶσιν εἰς ἐπιτιθεμένους.

— Λοιπόν, εἶναι ὁλόκληρον σύνταγμα; εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς πολιτοφυλακῆς πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἄνδρας· κύριοι, ἡ παράταξις ἡμῶν μοὶ φαίνεται ἐλαττωματικὴ καὶ προτείνω νὰ σχηματίσωμεν ἡμισὺν κύκλον ἀριστερῶν.

Οἱ πολῖται, μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτοὺς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν στρατιωτικῶν κινήσεων ἱκανότητος, ἤρχισαν νὰ ἐκτελῶσιν τὴν διαταγὴν τοῦ ἀρχηγοῦ.

Ἐπραττον δὲ τοῦτο, διότι, ἐκτὸς τῆς διαταγῆς τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν, ἥτις ἦγεν αὐτοὺς εἰς συνετὰς σκέψεις, ἔβλεπον τοὺς τρεῖς ἱππεῖς, λαμβάνοντας ἀντιμέτωπον θέσιν μετὰ στάσεως στρατιωτικῆς, ἥτις ἐφόβιζε καὶ τοὺς τολμηροτέρους.

— Εἶναι ἡ προφυλακὴ τῶν! ἀνέκραξαν οἱ πολῖται, θέλοντες νὰ παρὰσχωσιν ἑαυτοὺς πρόφασιν φυγῆς. Βοήθεια! βοήθεια!

— Πυρκαϊά! ἐκράυγασαν ἄλλοι, πυρκαϊά!

— Ὁ ἐχθρὸς! ὁ ἐχθρὸς! ἀνέκραξαν οἱ πλεῖστοι.

— Εἴμεθα οἰκογενειάρχαι! ἔχομεν γυναικὰς καὶ παιδιά! Ὁ σῶζων σῶζου! ἐφώνησεν ὁ ἀρχηγός.

Τὰς διαφόρους μὲν ταύτας ἀναφωνήσεις, αἵτινες ὁμοῦς εἶχον προφανῶς τὴν αὐτὴν αἰτίαν, ἐπηκολούθησε μέγας θόρυβος εἰς τὴν ὁδὸν καὶ χάλαζα ραβδισμῶν ἤρχισεν νὰ πίπτῃ ἐπὶ τῶν περιέργων, τῶν ὁποίων ὁ πυκνὸς ὄμιλος ἐκώλυε τὴν φυγὴν τῶν ἐντρόμων πολιτοφύλακων.

Ὁ θόρυβος ἐφθασε μέχρι τῆς πλατείας τοῦ φρουρίου, ὅπου, ὡς εἰπομεν, ὁ πρίγκηψ ἐδοκίμαζε τὸν μέλανα ἄρτον καὶ τὰς ἀρίγγας τῶν ὀπαδῶν του.

Ὁ Βουσύ καὶ ὁ πρίγκηψ ἠτήσαντο πληροφορίας καὶ ἔμαθον, ὅτι τρεῖς ἄνδρες ἢ μᾶλλον τρεῖς ἐνσεσκαρκαμένοι διάβολοι, ἐλθόντες ἐκ Παρισίων, ἦσαν οἱ αἰτίαι τοῦ θορύβου.

— Τρεῖς ἄνδρες! εἶπεν ὁ πρίγκηψ· ὕπαγε νὰ ἴδῃς τί τρέχει, Βουσύ.

— Τρεῖς ἄνδρες; εἶπεν ὁ Βουσύ· ἔλθετε, ἐξοχώτατε.

Ἀμφότεροι δ' ἐξεκίνησαν, τοῦ μὲν Βουσύ ἡγουμένου, τοῦ δὲ πρίγκηπος ἐπομένου μετὰ περισκέψεως καὶ παρακολουθουμένου ὑπὸ εἰκοσαδὸς ἱππέων.

Ἀφίκοντο καθ' ἣν στιγμήν οἱ πολῖται ἐξετέλουν τὸν ἀνωτέρω ἐλιγμόν, πρὸς μεγάλην βλάβην τῶν νώτων καὶ τῶν κρανίων τῶν περιέργων.

Ὁ Βουσύ ἀνηγέρθη ἐπὶ τῶν ἀναβολέων τοῦ ἐπιπίου καὶ, βυθίσας τὸ ἀέτειον βλέμμα του μεταξὺ τοῦ πλήθους, ἀνεγνώρισε τὸν Λιβαρότον ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ ἀναστήματός του.

— Τρέξατε, ἐφώνησε πρὸς τὸν πρίγκηπα, τρέξατε, ἐξοχώτατε, εἶναι φίλοι μας ἐκ Παρισίων, οἱ ὁποῖοι πολιορκοῦσιν ἡμᾶς.

— Αἱ! ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ Λιβαρότος με φωνὴν ὑπερβαίνουσαν τὸν θόρυβον τῆς μάχης, ἀπ' ἐναντίας οἱ φίλοι μας Ἀνδεγαυοὶ κατακόπτουσιν ἡμᾶς.

— Κάτω τὰ ὅπλα! ἀνέκραξεν ὁ δούξ· κάτω τὰ ὅπλα, ἀχρεῖοι! εἶναι φίλοι.

— Φίλοι! ἀνεφώνησαν οἱ πολῖται, μωλωπισμένοι, ἀποθεσκαρρημένοι. Φίλοι! ἔπρεπεν ὁμοῦς νὰ γινώσκωσι τὸ σύνθημα· πρὸ μιᾶς ὥρας μεταχειρίζομεθα αὐτοὺς ὡς εἰδωλολάτρους καὶ ἐκεῖνοι μεταχειρίζονται ἡμᾶς ὡς Τούρκους.

Οἱ πολῖται ὑπεχώρησαν ἐντελῶς.

Ὁ Λιβαρότος, ὁ Ἀντραγκέ καὶ ὁ Ριβεϊράκ προὐχώρησαν ἐν θριάμβῳ καὶ ἔσπευσαν ν' ἀσπαθῶσιν τὴν χεῖρα τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος, μεθ' ἧς ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Βουσύ.

— Φαίνεται, εἶπε φιλοσοφικῶς ὁ ἀρχηγὸς τῶν πολιτοφύλακων, ὅτι εἶναι ὄμιλος Ἀδεγαυῶν, ἐνῶ ἡμεῖς ἐξελάβομεν αὐτοὺς ἱεράκας.

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Βουσύ χαμηλῶς εἰς τὸ οὖς τοῦ δουκός, ἀριθμήσατε τοὺς ὑμετέρους πολιτοφύλακας, σὺς παρκαλῶ.

— Εἶναι τοῦλάχιστον ἑκατὸν πεντήκοντα.

— Τούλάχιστον, ναί.
— Λοιπόν, τί έννοεις ;
— Έννοῶ, ὅτι δὲν ἔχετε ἰσχυρὸν στρατόν, ἀφοῦ ἐνίκησαν αὐτὸν τρεῖς ἄνδρες.
— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ δοῦξ Ἐπειτα;
— Ἐπειτα; ἐξέλθετε, λοιπόν, τῆς πόλεως μὲ τοιοῦτον στρατόν.
— Θὰ ἐξέλθω ὅμως μὲ τοὺς νικήσαντας αὐτὸν τρεῖς ἄνδρες, ἀπήντησεν ὁ δοῦξ.
— Οἱμοὶ ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βουσύ, δὲν εἶχον σκεφθῆ τοῦτο. Ζήτησαν οἱ δειλοί, διότι εἶναι λογικοὶ !

NET

Ὁ Ρολάνδος

Χάρις εἰς τὴν προσελθοῦσαν αὐτῷ ἐπικουρίαν, ὁ δοῦξ δ' Ἀνζιού ἠδυνήθη νὰ ἐπιδοθῇ εἰς ἀνιχνεύσεις τῶν περιχώρων τῆς πόλεως καὶ τῶν δασῶν, τὰ ὁποῖα, κατ' εἰσήγησιν τοῦ Βουσύ, ἐνεποιοῦν αὐτῷ τόσῳ μέγαν φόβον.

Συγχρόνως ἠδυνήθη ν' ἀποταμιεύσῃ χρήματα, δι' ἀναγκαστικῶν ἐισφορῶν, ἐπιβαλλομένων ἐπὶ τῶν πιστῶν ὑπηκόων του.

Διὰ πολυτελῶν ἐπιδείξεων, κατωρθώθη νὰ πιστευθῇ, ὅτι ὁ δοῦξ ἦτο βαθύπλουτος καὶ ὅτι ἠδύνατο νὰ κινήσῃ πόλεμον, ἐν ἀνάγκῃ, καθ' ὅλοκλήρῳ τῆς Εὐρώπης.

Ἐνεκὰ τούτου, οἱ Ἀνδεγαυοὶ ἐπροθυμοποιοῦντο νὰ χορηγῶσιν αὐτῷ χρήματα, διότι, ὡς εἶναι γνωστὸν, οὐδεὶς λυπεῖται τὰ δανειζόμενα ἢ δωρούμενα πρὸς τοὺς πλουσίους χρήματα.

Ἐνῷ ταῦτα συναθίζαινον, ὁ κύριος δὲ Μονσώ, περὶ τὴν τετάρτην ἐσπερινὴν ὥραν ἡμέρας τινός, ἐπιβάντων τοῦ κυνηγετικοῦ ἵππου του, ἀφίκετο πρὸ τῶν πολλῶν τῆς Ἀγγέρας.

Ἄλλ' ὅπως φθᾷ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, ἐδέξαστο νὰ διατρέξῃ δέκα ὀκτὼ λεύγας ἐντὸς τῆς ἡμέρας, ἐπομένως οἱ μὲν πτεριστῆρές του ἦσαν ἐρυθροὶ ἐξ αἵματος καὶ ὁ λευκὸς ἵππος του καθυγρός ἐξ ἰδρώτος.

Εἶχε παρέλθει ὁ καιρὸς, καθ' ὃν παρενεβάλλοντο προσκόμματα εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει εἰσόδον τῶν προσερχομένων, διότι τοσαύτη ἐπεκράτει ἐν τῇ Ἀγγέρῃ ἀλαζονεία καὶ περιφρόνησις, ὥστε θὰ ἐπέτρεπον ἀφόβως τὴν εἰσόδον εἰς τάγμα ἐλβετῶν, ἐὰν ἔτι τὸ τάγμα ἐκεῖνο διωκεῖτο αὐτοπροσώπως ὑπὸ τοῦ ἀνδρείου Κριλλιῶν.

Ὁ κύριος δὲ Μονσώ, ὅστις δὲν ἦτο Κριλλιῶν, εἰσῆλθεν ἀκωλύτως καὶ εἶπεν :

— Εἰς τὸ μέγαρον τοῦ ἐξοχωτάτου δουκὸς δ' Ἀνζιού.

Δὲν ἔδωκε δὲ προσοχὴν εἰς τὴν ἀπάντησιν τῶν φρουρῶν, οἵτινες ὠρύνοντο ὀπισθεν αὐτοῦ.

Ὁ ἵππος του ἐφάνετο, ὅτι ἴστατο ὀρθίως ἐκ θαύματος ἰσορροπίας, ἐνεκὰ τῆς ταχύτητος, μεθ' ἧς ἔτρεχε· τὸ δυστυχὲς ζῶον ἐδάδιζεν ἀσυνειδήτως καὶ ἐφάνετο, ὅτι ἤθελε καταπέσει, ἅμα ὡς ἤθελεν ἀνακύψει τὸν δρόμον του. Ἐσταμάτησε δὲ πρὸ τοῦ μεγάρου, ἀλλ' ὁ μὲν Μονσώ ἦτο ἱκανὸς ἵππεὺς καὶ ὁ ἵππος καλοῦ εἶδους, ἐπομένως ἀμφοτέροις ἔμεινον ὀρθοί.

— Ὁ κύριος δοῦξ ! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχικυνηγός.

— Ὁ ἐξοχωτάτος ἐξῆλθεν εἰς ἐκδρομήν, ἀπεκρίθη ὁ σκοπός.

— Ποῦ ; ἠρώτησεν ὁ Μονσώ.

— Ἐκεῖ, ἀπήντησεν ὁ φρουρός, ὑποδείξας, διὰ τῆς χειρός, ἐν τοῦ ὀρίζοντος σημείον.

— Διάβωλε ! εἶπεν ὁ Μονσώ, καὶ ὅμως εἶναι κατεπεῖγον, ὅτι μέλλω νὰ εἴπω πρὸς τὸν δοῦκα· τί νὰ πράξω ;

— Νὰ βάλετε πρῶτα τὸ ἄλογόν σας εἰς τὸν σταῦλον, ἀπήντησεν ὁ σκοπός, διότι θὰ πέσει, ἂν δὲν ἀκουσθῇ εἰς τὸν τοῖχον.

— Ἡ συμβουλή σου εἶναι καλὴ, εἶπεν ὁ Μονσώ. Ποῦ εἶναι τὰ ἵπποστάσια, παλληκάρι μου ;

— Ἐκεῖ κάτω.

Ταῦτοχρόνως, ἀνὴρ τις ἐπλησίασε τὸν εὐπατριδὴν καὶ ἐδήλωσεν αὐτῷ τὸ ὄνομα καὶ τοὺς τίτλους του.

Ἦτο ὁ αὐλάρχης τοῦ δουκός.

Ὁ κύριος δὲ Μονσώ ἀπήντησεν, ἀπαριθμήσας ἐπίσης τὰ ὀνόματα, τὰ ἐπώνυμα καὶ τοὺς τίτλους του.

Ἐπειτα συνέχεια.

Δμλ.

Ἡ ΚΡΗΝΗ ΤΟΥ ΜΠΑΞΕ-ΣΑΡΑΪ

Διήγημα τοῦ ἐθνικοῦ τῆς Ῥωσίας ποιητοῦ

ΑΛΕΞ. ΠΟΥΣΚΙΝ.

Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ἐπέρχεται ἡ νύξ· αἱ τερπναὶ τῆς Ταυρίδος πεδιάδες ἐνδύονται τὸ σκότος· μακρὰν, μεταξὺ τῶν ἀκινήτων κλάδων τῆς δάφνης ἀκούω τὸ ὑποτρέμον τῆς ἀηδόνος ᾄσμα... Ἡ σελήνη ἀνατέλλει ἐπὶ τοῦ ἡρέμου οὐρανοῦ, περικυκλωμένη ὑπὸ χοροῦ ἀστέρων, καὶ χρώματι κυανῷ βάφει τὰς κοιλάδας, τοὺς λοφίσκους, τὰ ἄλση. Αἱ γυναῖκες, εὐκίνητοι καὶ ἐλαφραί, ὥσπερ σκιαί, διέρχονται τοῦ Μπαξε-Σαραΐ τὰς ὁδοὺς, καὶ εἰς τὰς οἰκίας τῶν φίλων μεταβαίνουνσιν, ὅπως διέλθωσι τὰς ἀέργους ὥρας τῆς ἐσπέρας.

Τὸ ἀνάκτορον σιγᾷ· τὸ χρεῖμιον διατελεῖ βεθυθισμένον ὑπὸ εἰρηνικῶν ὕπνων· οὐδεὶς θόρυβος διακόπτει τὴν νυκτερινὴν ἡσυχίαν. Ὁ πιστὸς καὶ δραστήριος εὐνοῦχος ἐπετέλεσε τὴν περιπολίαν του ἐν τῷ ὑπνωτηρίῳ. Ἦδη οὗτος ἀναπαύεται, πλὴν ἡ ἀδιάλειπτος ἀδημονία διαπικραίνει τὴν βραχεῖάν του ἀνάπαυσιν. Ἡ ἀγρία προδοσίας ὑπόνοια οὐδαμῶς παύεται νὰ τὸν ἀνησυχῇ. Νομίζει ὅτι ἤδη ἀκούει καλπασμόν, ἤδη ἀκούει ψιθυρόν, κραυγὴν ἐκ τῆς ἀκοῆς ἀπατῶμενος ἐκπληκτος καὶ ἐντρομος ἐγείρεται καὶ ἀκούει μετὰ φόβου... ἀλλὰ τὸ πᾶν πέριξ σιγᾷ, καὶ οὐδεὶς ἦχος ἀκούεται ἐγγύς, πλὴν τῶν βρυόντων ὕδατων ἀναπηδῶντων ἀπὸ τῶν μαρμαρίνων τῶν πιδάκων καὶ τοῦ ὕμνου, ὃν ἡ ἀηδὼν ἐν τῷ σκότειν ᾄδει πρὸς τὸ προσφιλὲς αὐτῇ καὶ ἀχώριστον ῥόδον. Ἐντείνει τὸ οὖς ὁ εὐνοῦχος, ἀλλ' εἰς μάτην... εἶτα τέλος αὐτῆς ὑποκλείει τὰ βλέφαρα.

Ὅποσον τερπναὶ εἰσι τῆς φιληδόνου Ἀνατολῆς αἱ λαμπραὶ νύκτες ! ὅποσον διαρρέουσιν ἡδεῖαι αἱ ὥραι ἐκεῖναι διὰ τοὺς τοῦ Προφήτου λατρευτάς ! Ὅποια πολυτέλεια διαλάμπει ἐν ταῖς οἰκίαις τῶν, ἐν τοῖς μαγευτικοῖς κήποις, ἐν τοῖς σιωπηλοῖς καὶ ἀδύτοις χαρμαίοις, ἐνθα ὑπὸ τὴν διαυγῇ ἀκτίνᾳ τῆς σελήνης φαίνεται ὅτι τὸ πᾶν ἀποπνέει μυστήριον, σιωπὴν καὶ ἔρωτα !

Αἱ γυναῖκες καθεύδουσιν· μία μόνη ἀγρυπνεῖ· βίᾳ ἀναπνέουσα πηδᾷ ἀπὸ τῆς κλίνης· ἀνοίγει μετὰ σπουδῆς τὴν θύραν καὶ βήματι κούφῳ εἰσέρχεται εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός. Ὁ γέρον εὐνοῦχος μένει πρὸ τοῦ κατωφλίου. Εἶναι ἀδυσώπητος καὶ δόλιος· ὁ ὕπνος του εἶναι φαινομενικός... ἐκεῖνη διέρχεται ἐλαφρά, ὥσπερ φάσμα.

Διατάζουσα καὶ ἐκπεπληγμένη φθάνει εἰς τινὰ θύραν, στρέφει βραδέως τὴν λαβίδα τοῦ κλειθροῦ· εἰσέρχεται, παρατηρεῖ· πᾶσαν αἰσθησὶν τῆς κυριεύει μυστηριώδους τρόμος. Βλέπει ἐν τῷ δώματι τὴν ἀμαυρὰν λάμψιν λυχνίας, σκευοθήκην ἀσθενῶς φωτιζομένην ἐκ τοῦ φωτός τούτου, μικρὰν εἰκόνα τῆς Παρθένου, καὶ Ἐσταυρωμένον, σύμβολον ἱερὸν τῆς εὐσπλαγχνίας... Ταῦτα ἐγείρουσιν ἐν τῇ ψυχῇ τῆς Γεωργιανῆς τὴν εὐάρεστον ἀνάμνησιν καὶ ἡδεῖαν ἡγῶ παρῳχημένων ἡμερῶν. Σταματᾷ πρὸ τῆς κλίνης τῆς ὥραιας Μαρίας. Χρῶμα ὕπνου νεανικοῦ βάφει τὰς παρειὰς ἐκείνας, ἐνθα διαλάμπει μελαγχολικὸν μεδίδαμα, εἰ καὶ φαίνονται ἔτι νωπῶν δακρύων ἵχνη. Οὕτω ἐνίοτε ἡ τῆς σελήνης ἀντανάκλασις διαλαμπρύνει ἄνθος ὑπὸ τῆς βροχῆς πεπνιγμένον.

Καὶ ἡ Ζαρέμα, κλίνουσα παρὰ τῇ ἀτυχῇ, ἐφαίνεται ὡς ἄγγελος τῆς Ἐδέμ, κατελθὼν ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπως παρηγορήσῃ τὴν ἀθλίαν τοῦ σεραίου αἰχμαλῶτον. Ἡ καρδιά της, ἀγωνιώδης, συντρίβεται· τὰ γόνατα αὐτῆς κλονίζονται παρὰ τὴν θέλησίν της· ἱκετεύει : «Εὐσπλαγχνίσθητί μοι, μὴ ἀπορρίψῃς τὰς ἱκεσίας μου...»

Οἱ λόγοι ἐκεῖνοι, ἡ ταραχὴ, τὸ ἄσθμα ἐξυπνοῦσι τὴν ἡγεμονίδα. Παρατηρεῖ μετὰ τρόμου γονυπετῇ τὴν νεαρὰν ἀγνωστον· ὅλως συγκεχυμένη τὴν ἀνεγείρει λέγουσα : «Τίς εἶσαι; διατί μόνη τὴν ὥραν ταύτην, ὑπὸ τὰ τείχη ταῦτα, τί θέλεις ;...»

— Ζητῶ σέ, σὺ δύνασαι νὰ μοι σώσῃς τὴν ζωὴν, πᾶσά μου ἐλπίς ἀπὸ σοῦ ἐξαρτᾶται... Ὑπῆρξά ποτε εὐτυχῆς... Ἐζῶν ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ χαρᾷ... ἀλλὰ τὴν ἀπέπτη πᾶσα εὐτυχία μου· ἀποθνήσκω. Ἀκουσόν με.

«Μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ ἐγεννήθην... ἀλλ' αἱ ἀναμνήσεις τῶν πρώτων μου ἐτῶν ἐχράχθησαν βαθέως ἐν τῇ μνήμῃ μου· ἐνθυμοῦμαι τὰ οὐρανομήκη ὄρη, τὰ χλιαρὰ τῶν ῥυακία, τὰ πυκνὰ δένδρα, νόμους ἀλλοίους ἀλλοῖα ἔθιμα· ἀλλ' ἀγνοῶ δι' ὁποίας ἀποφάσεως τῆς μοίρας ἀφῆκα τὴν πατρικὴν στέγην· τὴν θάλασσαν μόνον ἐνθυμοῦμαι καὶ ἄνδρα ἐπὶ ἱστοῦ πλοίου... Μέχρι τοῦδε ὁ τρόμος καὶ ἡ ἀθυμία μοι ἦσαν ἀγνωστα· ὑπέφερον ἐν εἰρήνῃ ὑπὸ τὴν